

ALLIANZ

“Un pla B per a Grècia seria com posar-se una caputxa i conduir a 200 km/h”

En aquesta entrevista, el director general d'Allianz parla sobre la participació dels creditors privats en el nou paquet d'ajut per a Grècia i exposa idees per a una solució de la crisi a llarg termini.

De vuit anys ençà, Michael Diekmann, de 56 anys, és el president de la junta directiva del grup assegurador Allianz, amb seu a Munic. Enguany, l'asseguradora més important d'Europa aspira a uns beneficis de 8.500 milions d'euros.

—**Senyor Diekmann, la indústria financera està preparada per a activar un nou paquet d'ajut per a Grècia.**

Fins a quin punt és voluntària aquesta participació?

—Ha de ser tan voluntària que les agències d'avaluació de crèdit i els interventors l'accepten. Si no fora una contribució voluntària, es podria arribar a amortitzacions massives de tota la cartera de valors de Grècia. Aleshores ja no parlariem d'un tram del 2011 al 2014...

—**Les contribucions del sector fi-**

nancer privat han de ser de 2.000 milions d'euros. De quina quantitat es tracta, en el cas d'Allianz?

—En el cas del grup Allianz es tracta d'una garantia financera de 300.000 milions d'euros fins el 2014.

—**Quin executiu en cap afluïxa la bossa realment de manera voluntària?**

—Voluntàriament, només ho poden fer si tenen els deutes qualitativament més ben assegurats que abans de la caiguda.

—**Vosaltres podreu?**

—Podríem dir que qualsevol contribució que apaivague la situació global ja és una millora qualitativa per si mateixa, però jo no aniria tan lluny. Tenim responsabilitats, perquè, al cap i a la fi, no

posem en joc els nostres diners, sinó els dels nostres assegurats. Conseqüentment, cal que hi haja també una possibilitat real de reemborsar els diners.

—Si tot va malament, se'n faran càrrec els contribuents?

—Actualment, ens trobem en aquesta situació. De moment cap inversor institucional privat no invertiria diners a Grècia, perquè el país es troba en una muntanya de deutes que no disminueix, sinó que augmenta. A més a més, el rendiment econòmic s'enfonsa. Per això, el Banc Central Europeu o les institucions pagades amb diners dels contribuents amortitzen els deutes. Això cal canviar-ho.

—Com es pot canviar?

—Hem fet una proposta. Cal utilitzar una part dels diners previstos per al mecanisme de rescat de l'euro en la creació d'una asseguradora del préstec, que assegure els préstecs fins a un valor nominal, per exemple, d'un 90%. D'aquesta manera els inversors obtindrien transparència sobre la pèrdua màxima possible, és a dir, un 10%. Llavors els estats afectats podrien retornar interessos raonables al mercat de capitals...

—...perquè hi hauria una mena d'aval de l'estat per al reemborsament dels vostres deutes.

—Sí, però amb una quota de retenció pròpia. Al sector privat el risc creditici —segons les condicions— està entre el 10% i el 20%. Tanmateix, el fet decisiu és que Grècia no pot fugir de la situació actual amb el seu propi esforç. Només hi ha tres opcions. La primera és deixar que el país es col·lapsi, cosa que no volen els operadors al mercat, perquè podria tenir conseqüències fatals. La segona opció és deixar que els contribuents ho paguen tot. I la tercera és permetre que Grècia torne a obtenir diners del mercat de capitals. La darrera opció és segurament la solució més eficaç. Això no obstant, els creditors necessiten una xarxa de seguretat; si no, la compra d'emprèstits estatals grecs seria pura especulació.

—Fins ara, tots els paquets d'ajuts sempre han ajornat el problema i no l'han resolt. En un primer moment els bancs perillaven, i tot seguit va aparèixer l'amenaça de col·lapse d'estats sencers. Què passarà després?

—Res. Per això hem de resoldre els problemes dins aquest sistema. És per aquest motiu que totes les discussions

sobre possibles alternatives són interessants, però no realistes.

—Però possiblement no es poden solucionar els problemes dins aquest sistema, perquè el deute públic ha adquirit dimensions enormes.

—Si arribàrem a aquesta conclusió estaríem vertaderament perduts. Però no ho estem. El problema és molt greu, i tots hi hem contribuït. Al cap i a la fi, tots hem fet moltes exportacions a Grècia. Segons que sembla, es disposava de prou diners. Ara, però, hem de resoldre aquest problema d'una manera constructiva.

—Com encaixa aquest comportament tan constructiu amb el fet que Allianz s'ha desfet de la meitat dels emprèstits estatals que posseïa ara fa un any? No havíeu promès al govern d'Alemanya de mantenir aquests títols?

—Hem complit l'acord al cent per cent, malgrat que les condicions ja no es mantenen. Com ara que el pacte havia de tenir lloc en el comboi europeu i, així i tot, exceptuant França, ningú no hi va prendre part.

—La realitat és que Allianz posseeix emprèstits estatals grecs per valor de 1.300 milions d'euros, quan fa un any encara eren 3.300 milions.

—L'acord no valia per a tota la cartera de valors. A més, es tractava de no vendre els préstecs en un mercat decreixent. Això no obstant, havíem acordat que només seria vàlid quan fora econòmicament convenient.

—Fa la impressió que als anuncis dels diaris exigiu la salvació de l'euro a quasi qualsevol preu, mentre després us acomiadeu dels vostres emprèstits grecs per la porta del darrere.

—Us repetesc que nosaltres hem mantingut l'acord. I ara mateix també estem preparats per a efectuar una aportació constructiva. L'economia alemanya és una de les beneficiàries principals de l'euro; no ens podem permetre que la unió monetària es desplome.

—Malgrat la vostra contribució i els nous ajutds, Grècia té cap oportunitat?

—Cal que distingim entre mesures a curt termini i mesures a llarg termini. Això que ara es decidirà no és la solució del problema a llarg termini. Ara cal seure i reflexionar sobre què més hem de fer, a més de totes les retallades que s'han planificat. És poc comú que un país tinga

un sector públic tan gran i segurament no cal que siga així. Tanmateix, el país no ha d'estalviar fins a la mort, sinó que cal que aconsegueixca d'incentivar les inversions. El pitjor resultat seria que els mateixos grecs no hi invertiren perquè no cregueren en el futur del país.

—El vostre company Mohamed El-Erian, cap de Pimco, filial californiana d'Allianz, opina que els deutes de Grècia s'haurien de reduir fins més avall del 90%. Altrament, el país no tindrà cap oportunitat. Compartiu aquesta opinió?

—Naturalment, seria més senzill si l'endeutament fora més baix. Això no obstant, i fins i tot si el reduïren a la meitat, el problema de Grècia encara no s'hauria resolt. El país ha obtingut crèdits que s'han dedicat més al consum que no a la inversió. Cal canviar aquesta mentalitat i cal donar més temps als grecs. No podem imposar el programa de reformes per la força bruta.

—L'economia grega, com podria tornar a ser competitiva sense un programa d'estalvi dràstic? El camí de la devaluació ja no és possible dins la unió monetària.

—Encara hi ha un tercer camí. I és el de les inversions en infraestructures i la formació de les persones. L'estat de Florida no tenia una economia gaire dinàmica, però els nord-americans de més edat van descobrir els avantatges que oferia l'estat, i després els van seguir els joves amb una bona formació. Avui dia, Florida és un dels estats vitals dels EUA. Ells tampoc no van recórrer a la devaluació.

—A Alemanya, malgrat els ajuts de milers de milions d'euros a les regions més endarrerides, tampoc no han pogut desenvolupar una economia dinàmica a tot arreu.

—Les estructures poden canviar. Baviera també era, fins no fa gaire, un estat agrícola. Què és allò que distingeix Grècia? Hi ha molta aigua i molt de sol. A Alemanya vam invertir molts diners en explotació solar, que segurament a Grècia s'hauria pogut establir d'una manera molt més productiva...

—...cosa que, d'una altra banda, exceptuant els problemes tècnics i de transport, afavoriria els inversors i no els grecs.

—Si més no, crearia llocs de feina i ingressos fiscals. No puc desenvolupar

ací un programa econòmic per a Grècia. Tanmateix, el país té una qualitat de vida elevada i té la possibilitat d'atraure persones i inversors. Hi ha exemples on això ha funcionat, però cal temps. Em sembla que el país té la força d'aconseguir condicions atractives per a la inversió, tant per als grecs com per als estrangers, a través de reformes.

—Què ocorrerà si no ho aconseguim?

—Llavors tindrem un pacient de llarga durada...

—...que es mantindrà amb vida de manera artificial, sempre amb nous ajuts. No hi ha cap pla B si tot falla?

—Embrancar-nos en un pla B seria

com posar-se una caputxa i conduir per l'autopista a 200 quilòmetres per hora.

—Realment es col·lapsarien els mercats financers si Grècia no rebera cap ajut?

—Lamentablement, ningú no ho pot dir amb exactitud. Però hi ha descripcions molt detallades de què podria passar si el sistema bancari grec s'ensorrara, quines conseqüències tindria per als bancs que participen en el refinançament dels bancs grecs i què significaria per a la credibilitat de la resta de països europeus amb un balanç insuficient. Aquests països quedarien totalment aïllats del mercat de capitals. Opine que és encertat de no aventurar-se en aquest experiment.

—Seria imminent una crisi financera com la que seguí la fallida de Lehman Brothers?

—Em va semblar encertat que l'estat no ajudara Lehman Brothers, que els mercats ho regularien sols. Amb tot, ningú no havia previst que la fallida del banc tindria unes repercussions tan greus. Les repercussions de la insolvència de Grècia serien encara pitjors.

—D'ençà de la fallida de Lehman, l'estat ha d'aplegar —o, si més no, garantir— sumes enormes per a salvar els bancs o els països afectats, perquè si no, suposadament, s'enfonsaria l'economia financera. Els polítics encara segueixen els dictats dels mercats financers?

—Si parlem amb els operadors del mercat us diran que els polítics els posen moltes limitacions. Ambdós costats són interdependents. Tots dos s'han beneficiat del fet que l'economia fora finançada amb un palanquejament elevat...

—...és a dir, amb molt poc capital i crèdits elevats.

—Ara totes dues parts s'han adonat que això era inherent a riscos elevats que ja no volem acceptar. Tanmateix, encara no ens trobem en un entorn estable i ho hem de fer saber als ciutadans. La crisi financera encara no s'ha acabat.

Armin Mahler i Christoph Pauly

Traducció de Blanca Juan

Breus

Espanya reclama a Catalunya 788 milions en dos anys

No tan sols no arriba l'avançament del fons de competitivitat per al 2011 i s'obliga el govern de Catalunya a retallar el seu dèficit fins a límits insostenibles, sinó que l'executiu de Zapatero reclama el retorn de 788 milions d'euros en dos anys per un error en el còmput de les previsions d'ingressos calculades des de la hisenda espanyola en concepte d'IVA i d'IRPF. Enguany la Generalitat ha de tornar 138 milions d'euros i l'exercici vinent, 650 milions. Unes quantitats que corresponen als diners que l'estat espanyol va avançar a Catalunya durant el 2008 i 2009. Segons el conseller

JORDI PLAY / ARXIU

Andreu Mas-Colell

un "efecte que patirem molts anys". Per a Mas-Colell, "l'única solució és la sobirania fiscal, recaptar tots els impostos des de la Generalitat i no dependre d'una agència espanyola".

d'Economia, Andreu Mas-Colell, el fet que el govern espanyol faci transferències basant-se en estimacions i no en ingressos reals motiva

Satisfacció pels dubtes sobre l'acord agrari amb el Marroc

El sector agrari valencià s'ha mostrat satisfet perquè la setmana passada la comissió d'Agricultura del Parlament Europeu demanà que no es ratificara l'acord comercial que la Unió Europea ha pactat amb el Marroc. La comissió considera que perjudicarà el sector agrícola europeu i dubta dels controls que la verdura i la fruita procedents del Marroc passen abans d'entrar al mercat comunitari. La posició de la comissió no és vinculant, però ha obert l'esperança entre el sector hortofructícola valencià que finalment l'acord no siga ratificat.